

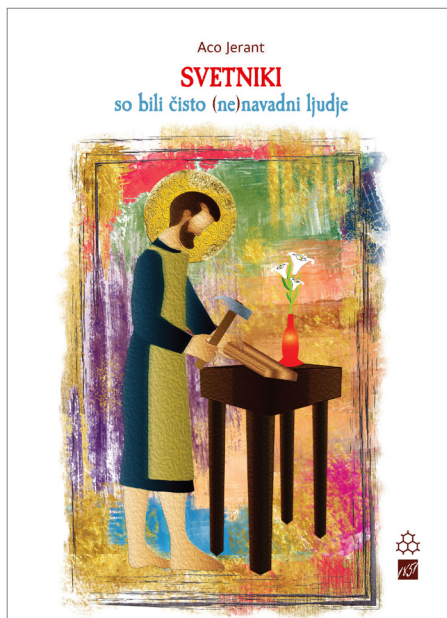

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

ACO JERANT: SVETNIKI SO BILI ČISTO (NE)NAVADNI LJUDJE

Podatki o knjigi

- Naslov: Svetniki so bili čisto (ne)navadni ljudje
- Avtor: Aco Jerant
- Zbirka: Šmarnice
- Uvodna misel: dr. Andrej Šegula
- Urednica: dr. Cvetka Rezar
- Cena: 8,50 €
- Velikost: 150 mm x 210 mm
- Vezava: mehka z zavih
- Število strani: 88
- ISBN: 978-961-278-531-4
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2021

Kontakt

Uredništvo

T 03 426 48 00

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Biti svetnik ni »znanstvena fantastika«, temveč pot

Knjiga nam v obliki razgibanih dialogov med otroki in malim angelom Serafinčkom približa svetniške like različnih starosti, stanov, poklicev in obdobj, poznane in manj poznane.

Svetniki v resnici niso bili nič posebnega. Bili so čisto običajni ljudje. Vendar so se od drugih razlikovali po globoki veri v nebeškega Očeta. Bili so njegovi prijatelji, veliko so se pogovarjali z njim in tudi trpljenje so sprejemali kot Božjo voljo, ki je nekaj dobrega.

Življenjske zgodbe svetniških likov nam predstavljajo vsakdanje dogodke v želji, da bi začutili, da biti svetnik ni »znanstvena fantastika«, temveč gre za pot, po kateri hodimo skozi življenje. Vabijo nas, da bi tudi mi v vsakdanu pogumno stopili na pot svetosti in vedno bolj postajali Jezusovi prijatelji: »Nihče ni tako dober, da ne bi mogel biti še boljši. Prav tako ni nihče tako velik prijatelj z Jezusom, da ne bi mogel biti še večji.«

Glede na to, da smo v letu svetega Jožefa in da je prvi maj praznik svetega Jožefa, se šmarnične zgodbe začenjajo prav s tem svetnikom. V nadaljevanju pa so predstavljeni svetniki, ki so opravljali različne poklice in živeli v različnih življenjskih razmerah, a so kljub temu postali sveti in zgled za vsakega izmed nas. Predstavljeni so papeži in škofi, revni in bogati, otroci in učitelji, matere in očetje, zdravniki in slikarji, mučenci, nadarjeni in manj nadarjeni iz različnih časovnih obdobj – vse do današnjih dni, ko srečamo sodobnega svetnika, ki je bil računalniški programer.

O avtorju

Moje pravo ime je Francišek. Vendar moj nebeški zavetnik ni Francišek Asiški, temveč Francišek Caracciolo, zavetnik Neaplja, ki goduje 4. junija. Rodil sem se pred davnimi 52 leti. Pred 25 leti me je takratni ljubljanski nadškof Alojzij Šuštar posvetil v mašnika. Kot župnik delujem v župniji Tomišelj, ki leži pod vznožjem Krima. Poleg duhovniškega dela najdem čas tudi za pisanje, najraje pišem za otroke in mladino. Kar mi ostane časa, ga porabim za vožnjo z motorjem ali kolesom. Rad tečem skupaj s svojima psoma. Posebno mesto v mojem prostem času pa imajo borilne veščine. Če me bodo kdaj razglasili za svetnika, bom verjetno na oltarju oblečen v kimono, sedeč na motorju ali kolesu.

Odlomek iz knjige

»Vaš župnik je imel prav. Vsak lahko postane svetnik in prav je, da se vsak trudi za to,« je Serafinček poučil Petra, Manco in Tamara.

»Oh, postati svetnik je pretežko,« je vzdihnila Tamara.

»Zame je to neizvedljivo,« je še poudarila.

»Zakaj bi bilo pretežko?« se je čudil Serafinček.

»Svetniki so nenehno molili. Jaz ne morem ure in ure moliti. Sploh nimam toliko časa,« je dejala Tamara.

»To drži. Če bi jaz vse dneve samo molila, bi recimo zanemarila šolo,« se je strinjala Manca, »in imeli bi me za čudakinjo.«

»Kdo pa pravi, da so svetniki vse dneve samo molili?« jih je začudeno pogledal Serafinček.

»Kakor nam župnik pri verouku govori o svetnikih, ti ljudje niso počeli nič drugega, kot samo molili. Niso ne jedli ne spali. Tudi grešili niso nikoli. Bili so zelo verni in so vedno vse naredili prav.«

»To pa res ne drži,« se je zasmel Serafinček. »Svetniki so prav tako hodili k spovedi, kot to počnete vi. Tudi oni so bili grešni. Svetniki in svetnice niso bili sveti na vseh področjih svojega življenja. Tudi oni so imeli svoje napake tako kot vsak človek.«

»Kako pa so potem lahko svetniki?« je zanimalo Manco.

»Zato, ker so se trudili, da bi te svoje napake odpravili ali pa jih vsaj čim manj ponavljali.«

»Kakšne napake pa so imeli svetniki?« se je čudila Tamara.

»Različne. Nekateri so bili zelo vzkipljivi in so se urili v potrpežljivosti. Drugi so zelo radi dobro jedli in pili, zato so se pogosto postili. Spet drugi ...«

»Čakaj, ti govoriš o splošnih pomanjkljivostih,« ga je ustavila Manca. »Gotovo pa med njimi ni nikogar, ki bi imel kakšno res hudo napako.«

»Kakšno pomanjkljivost pa naj bi imel?« se je začudil Serafinček.

»Recimo, da bi bil neumen,« je dejala.

»No, kaj pa pomeni biti neumen?« je zanimalo Serafinčka.

»Recimo, da bi bil v šoli nezadosten,« je hitro dodal Peter.

»Tudi takšni so bili med njimi. Svetniki niso bili vsi po vrsti nadpovprečno inteligentni. Bili so navadni ljudje, kakršne je ustvaril Bog. Tudi niso vse dneve molili, kot ste prej govorili.«

»Vseeno pa so veliko molili,« se ni dala prepričati Manca.

»Za svetnike molitev ni bila kot neko dolgočasno ponavljanje. Zanje je bila molitev pogovor z Bogom. Vi se radi pogovarjate med seboj. Tako so se svetniki radi pogovarjali z Bogom.«

»Hm, na to pa nisem nikoli pomislil,« je dejal Peter.

»Evo, Peter je ravno prav neumen in dokaj klepetav. To pomeni, da lahko postane svetnik,« se je zasmejala Tamara.

»Tako preprosto pa spet ni,« je odkimal Serafinček. »Vsak lahko postane svetnik, pred tem pa se mora iskreno truditi, da postane dober človek.«

(Str. 11–12)